

JOONA LINNA -DEKKARI

TAMMI

KEPLER

MEDUSA

Lars Kepler

JOONA LINNA -SARJASSA AIEMMIN ILMESTYNEET:

Hypnotisoija (2010)

Paganini ja paholainen (2011)

Tulitodistaja (2012)

Nukkumatti (2013)

Vainooja (2015)

Kaniininmetsästäjä (2017)

Lazarus (2018)

Peilimies (2020)

Hämähäkki (2022)

Unissakävelijä (2024)

Playground (2016)

LARS KEPLER

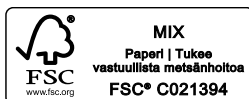
MEDUSA

Suomentaneet Antti Saarilahti ja Kaisa Haatanen

TAMMI

HELSINKI

Lainauksen s. 344 Sapfon runosta teoksessa Iltalaulu, häälaulu on suomentanut Pentti Saarikoski.

Lainauksen s. 614 Franz Kafkan romaanista Linna on suomentanut Aarno Peromies.

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos Medusa ilmestyi 2026.

Copyright © Lars Kepler 2026.

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Antti Saarilahti ja Kaisa Haatanen 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-6697-8

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Vaikka tähän mennessä ilmestyneet yksitoista rikosromaanin Joona Linnasta voidaan lukea itsenäisinä teoksina, ne myös nivoutuvat toisiinsa yhtenä suurena kertomuksena, joten uudelle lukijalle saattaa toisinaan paljastua osia aiemmista kirjoista.

Prologi

Medusa on kreikkalaisessa mytologiassa naispuolinen hirviö, jonka hiukset ovat eläviä käärmeyä ja kasvot niin kauhistuttavat, että jokainen niihin katsova menettää henkensä.

Roomalainen runoilija Ovidius kertoo, että Medusa oli kaunis papitar, jonka merenjumala Neptunus raiskasi Minervan temppelissä. Sen sijaan, että olisi rangaissut toista jumalaa, Minerva kohdistikin raivonsa nuoreen naiseen turmelemalla hänen kauneutensa ja lähettämällä hänet gorgoiksi kutsuttujen naispuolisten hirviöiden luo.

Medusa on vuosituhansien ajan ollut hyljeksitty ja jäänyt vaille hyvitystä.

Myytti voidaan tulkita kertomukseksi kollektiivisesta syyllisyydestä, kun rikoksentekijän sijaan rangaistiinkin uhria. Tämä epäoikeudenmukaisuus puolestaan on tehnyt uhrista pelottavan: uskotaan, että jos häntä katsoo silmiin, kuolee.

1

Tukholmasta vähän etelään Huddingen kunnassa sijaitseva Helix on nykyaikainen oikeuspsykiatrinen terveydenhuollon laitos, jonka turvallisuusluokitus on Ruotsin korkein.

Päivähuoneen likaisen juovikkaasta ikkunasta katsottuna näyttää kuin täysikuu loikoilisi muurinharjalla.

Henkilökunta on tottunut siihen, että kuun eri vaiheet vaikuttavat potilaisiin.

Tänä iltana potilaat ovat olleet hermostuneita ja riidanhaluisia: eräs nainen nielaisi tukun vessapaperia ja oksensi sitä pitkin pöytää, ja dementoitunut vanha mies yritti kömpelösti raiskata sairaanhoitajan.

Monet osaston HI potilaista ovat syyllistyneet vakaviin rikoksiin, ja heitä pidetään äärimmäisen vaarallisina ja väkivaltaisina.

Tommy Kiefer on ilta- ja yövuoroja tekevä hoitaja korkean riskitason osastolla. Hän on kaksikymmentäviisivuotias, pukeutuu rennosti puuvillapaitoihin ja mustiin farkkuihin, ja käsivarsissa hänellä on useita harkitsemattomia tatuointeja.

Vaaleanruskeat hiukset alkoivat harventua jo ennen kuin hän oli kahtakymmentäkään, ja päälaen kalju läikkä nolostuttaa häntä niin paljon, että hänellä on tapana piilottaa se väärin päin käännetyn baseball-lippalakin alle.

Potilas, jonka kanssa Tommy ei halua jäädä kahden kesken, kuiskasi hänelle päivällisellä muutamia sanoja kuusta:

– Se on silmä, joka tuijottaa tulevaisuuteen ja näkee kaikki ne kamalat murhat, jotka alkavat tänä iltana...

Tommy on kuullut Helixissä kaikenlaista, mutta hän on huomannut, että sen jälkeen kun hän ja Alyssa muuttivat erilleen, hänestä on tullut herkempi.

Yksinäisyydessä on jotain, mikä ruokkii pahoja ajatuksia.

Tommy erosi avovaimostaan Alyssasta puolitoista vuotta sitten. Se ei johtunut minkäänlaisista riidoista – Alyssa oli vain oivaltanut, ettei enää rakastanut Tommya.

Tommy etsi oman asunnon, mutta he pitivät edelleen yhteyttä ystävinä.

Mutta kuusi kuukautta sitten Alyssa tapasi Kenin, ja siinä vaiheessa Tommyn toivo Alyssan voittamisesta takaisin itselleen alkoi hiipua.

Ken on erittäin omistushaluinen – puristelee provosoivasti Alyssan rintoja ja pitää kättään tämän hameen alla, kun Tommy on vierailulla.

Osaston iltapalan jälkeen Tommy on istunut päivähuoneessa pelaamassa Monopolya muutaman potilaan kanssa, kunnes näiden on aika palata huoneisiinsa yöksi.

Lautapelin ääressä oli aluksi viisi pelaajaa.

Nyt jäljellä ovat enää Tommy, Sally ja Adidas.

Sally on vähän yli neljäkymmenen, ja hänellä on suuret tummat silmät ja suorat mustat hiukset, jotka kehystävät hänen kasvojaan kuin nunnanhuntu.

Hänet on tuomittu neljästä tuhopoltosta, joista viimeinen johti kahdentoista ihmisen kuolemaan.

Tommy muistaa, kun Sally tuli Helixiin ja eristettiin tarkkailuysikköön. Hän puhui kiihtyneesti, että hänellä oli tulikärpäsiä päässään, ja huusi kivusta aina kun ne polttivat häntä sisältäpäin.

Nyt Sally istuu tuolinreunalla selkä suorana ja tarttuu oikealla kädellään arpakuutioihin.

Jokaisessa sormenpäässä on likainen laastari.

Alkuperäisistä pelinappuloista on jäljellä enää silinterihattu, jonka Adidas kaappasi nopeasti itselleen. Loput nappulat on

kyhätty alumiinifoliosta, mutta Sally on rullannut pienen koiransa hopeiseksi puikoksi, jota hän sanoo kulliksi.

Hänellä on noppia heittäessään jäljellä enää muutama haalistunut pastellinvärinen seteli.

Adidas hikoilee, ja hänen t-paitansa kainaloissa on tummat laikut.

Sallyn kasvot pysyvät ilmeettöminä, kun hän siirtää foliotikkuun kuluneella pelilaudalla ja pysähtyy punaisen hotellin eteen Norrmalmstorgilla.

– Lämpimästi tervetuloa, Adidas sanoo ja katsoo Sallya säälivästi.

Sally nousee, on sytyttävinaan tulitikun ja katsovinaan hetken sen liekkiä, ja viskaa sitten näkymättömän tikun Adidasta päin ja poistuu paikalta.

Tommy Kiefer miettii välillä, että ulkopuolisten silmissä voi näyttää siltä kuin hän ja muut hoitajat saisivat palkkaa Monopolin pelaamisesta, mutta seurustelu potilaiden kanssa ja osallistuminen heidän arkeensa ovat itse asiassa tärkeä osa työtä.

Adidas pettyy hieman, kun Tommy sanoo luovuttavansa, mutta hyväksyy voittonsa silti ja nostaa kätensä voitonriemuisesti ilmaan.

– Olen sairaan rikas, hän toteaa.

Adidas on kaksikymmentäkaksivuotias mutta näyttää lapsekkaan pyöreiden poskiensa ja nyrin ilmeensä ansiosta huomattavasti nuoremmalta. Hänellä on kasvoissaan pieniä tatuointeja. Hänet passitettiin osastolle H1 siksi, että hän oli tehnyt eräälle rikollisverkostolle useita palkkamurhia.

– Mitä aiot tehdä kaikilla noilla rahoilla? Tommy kysyy.

– Minkkiturkki ja timanttikorvakorut äidille, Adidas vastaa hymyillen. – Isobroidi saa keltaisen Ferrarin. Vittu se riemastuu.

– Entä mitä hankit itsellesi? Tommy kysyy ja suoristaa lippalakkiaan.

– En tiedä. Ostan takaisin kaikki tavarani, jotka kyttä pölli... ja sinä saat Rolexin.

– Kiitos.

Nyt kaikki potilaat ovat huoneissaan, ja Tommy odottaa käytävässä työvuoron viime vaiheita.

Tommy työskentelee Helixissä usein tiimissä, jossa on sairaanhoitaja ja jompikumpi kahdesta psykiatrista, Felicia Kohler-Frost tai Gloria Madsen.

Tommya alkaa väsyttää, mutta toisaalta hänellä ei ole mikään kiire pyöräillä kotiin, ulkoiluttaa koira ja saada muistutus yksinäisyydestään. Ei hän kuitenkaan tekisi muuta kuin istahtaisi television ääreen, avaisi oluttölkin ja ottaisi diatsepaamia.

Huomenna hän hakee Alyssalle painavan paketin, koska Kenillä on selkävaivoja.

Felicia saapuu päivähuoneesta, tervehtii Tommya ja selittää heidän kävellessään, että heillä on juuri nyt vähän henkilöstövajetta.

Felicia on ehkä sympaattisin Tommyn koskaan tapaama ihminen. Tommy on hänen avullaan oppinut, että kunnioitus ja myötätunto ovat täällä ainoa mahdollinen asenne.

Kun Sally Solstad kävi syksyllä väkivaltaiseksi ja yritti puraista hoitajaa, Felicia onnistui rauhoittamaan hänet ilman pakkokeinoja.

– Ajattele häntä siskona, joka tarvitsee apua, Felicia sanoi jälkeenpäin. – Siskosi on kokenut kauheita. Et ollut silloin hänen tukenaan, mutta nyt olet – ja haluat vain, että hän tuntee olonsa turvalliseksi ja rauhalliseksi.

Felician mielestä Tommyn pitäisi jatkaa opintojaan ja koulutautua sairaanhoitajaksi tai kenties jopa lääkäriksi. Hän uskoo Tommyyn, vaikka Tommy ei itse usko itseensä.

Tommy on menettänyt itseluottamuksensa.

Felicia on vähän yli kolmenkymmenen ja todella hyvännäköinen. Hänen tummat hiuksensa ovat aina tiukalla nutturalla niskassa.

Juuri tänä iltana hän on jostain syystä hieman huolestunut ja rauhaton.

Hän vilkaisee puhelinta ja puree huultaan.

He ovat matkalla tarkkailuysikön eristysosastolle antamaan iltälääkkeet ennen kuin käytävät pimennetään yöksi.

Felicia säpsähtää, kun joku huutaa huoneessaan, ja yrittää siten hymyillä omalle liioitellulle reaktiolleen.

– Miten sinulla on muuten mennyt Alyssan kanssa? hän kysyy.

– Ei olisi koskaan pitänyt puhua hänestä... En tiedä, miksi tein niin, juttu on kokonaan ohi, ei voisi olla enemmän ohi, Tommy huokaisee.

– Okei... mutta ei se viimeksi siltä kuulostanut.

– Kunhan haaveilin. Se tuntui yhtäkkiä mahdolliselta, kun jutte-
lin kanssasi – ikään kuin minusta olisi voinut tulla toinen ihminen
niin että hän rakastuisi minuun oikeasti –, mutta eihän niin ikinä
tule tapahtumaan.

– Mutta sinähän kävit teellä hänen luonaan, Felicia sanoo hei-
dän kävellessään.

– Kävin vain auttamassa häntä uuden reitittimen kanssa.

– Mitä tapahtui? Felicia kysyy hymyillen.

– Tapahtui? Ei mitään, Tommy vastaa. – Minä autoin häntä
asentamaan reitittimen ja olin niin saatanan hermostunut, kun
hän kiitti ja taputti olkapäälle... Aloin puhua papattaa ihan liikaa
niin kuin aina, kun haluan, että toinenkin tykkäisi minusta, vaikka
tiedän, että sillä on päinvastainen vaikutus.

– Puhut aika paljon juuri nyt, Felicia toteaa lämpimästi.

– Äh, anteeksi, niin puhunkin, ei ollut tarkoitus... mutta tieten-
kin minä pidän sinusta, kunnioittavalla tavalla – siis ilman mitään
taka-ajatuksia, tyyliin...

Felicia nauraa ystävällisellä tavallaan. Tommya alkaa hikoilut-
taa. Hän yrittää nopeasti selittää, että totta kai hän haluaa olla
Felicialle mieliksi ja että hän näkee tämän mentorinaan, mutta
ymmärtää jaarittelunsa olevan täysin käsittämätöntä.

– Kuulit lukoista, Felicia sanoo auttaakseen Tommya vaihta-
maan puheenaihetta.

– Niin, Tommy nyökkää ja puree huultaan, ettei sanoisi enempää.

Monissa H1-osaston huoneenovien sähköisissä lukoissa on vii-
meisen viikon aikana ollut ongelmia. Teknikko alkoi tutkia järjes-
telmää toissa päivänä. Osa lukoista täytyy vaihtaa, mutta ennen

kuin se on saatu tehtyä, työntekijöiden on pakko tarkistaa lukitus, vaikka naksahdus kuuluisi ja punainen valo syttyisi.

Tommy panee merkkeille heidän kävellessään, että käytävä on epätavallisen siivoton: lattialla on nuuskapusseja, vanhoja talouspaperinpaloja, ruoantähteitä ja verisiä laastareita.

Felicia pysähtyy, vilkaisee äkkiä ympärilleen ja katsahtaa taakseen käytävään. Hetken kuluttua väri palaa hänen kasvoilleen. Hän astuu oven eteen, kaivaa esiin kulkulupansa, naputtelee koodin ja astuu sisälle tarkkailuysikköön Tommy perässään.

Molemmat vakituiset hoitajat ovat juuri nyt katsomassa naista, joka huutaa ääni murtuen, ettei jaksa enää.

Tämä erikoisyksikkö koostuu suuresta henkilökunnan keskuhuoneesta, jonka neljästä valvontaikkunasta voi tarkkailla neljää eristyshuonetta.

Felicia koputtaa oveen kolme, ja Tommy seuraa häntä sisään.

Huoneessa haisee hiki ja virtsa.

Potilasta nimeltä Nelson Olson-Person on pidetty eristyksissä kolme viikkoa – siitä lähtien, kun Kriminaalihuollon kuljetusyksikkö toi hänet tänne käsiraudoissa.

Hän oli ryhtynyt väkivaltaiseksi heti saavuttuaan, joten hänet kaadettiin maahan, rauhoitettiin lihaksensisäisellä pistoksella lonkkaan, nostettiin sängylle ja kiinnitettiin lepositeisiin.

Hänellä oli jo aiempi diagnoosi autismikirjon häiriöstä, ja kärejaoikeus tuomitsi hänet oikeuspsykiatriseen hoitoon kolmen esimurrosikäisen tytön raiskauksesta, surmaamisesta ja paloittelusta.

Nelson on nelikymmenvuotias sairaalloisen lihava mies. Hän on alasti, ja hänen käsivartensa ja nilkkansa on sidottu paksuilla muoviremmillä lattiaan pultattuun terässänkyyn.

Peitto on pudonnut lattialle.

Hän ravistelee sen pois päältään heti kun joku peittelee hänet.

Hänellä on suuret rinnat, raskaasti roikkuva vatsa ja muutenkin runsaat rasvavarastot.

Harmahtavansinisten verisuonten verkko kuultaa valkoisen ihon läpi.

Valtava keho on muhkurainen ja täynnä haavaumia ja ikään kuin valuu pois patjalta. Reisien ja mahan välistä puristuu esiin pieni ympärileikattu penis ja karvattomat kivekset.

– En puhu naisille, hän mumisee.

– Hei, Nelson, Felicia sanoo ja kävelee hänen luokseen. – Annan sinulle iltalääkkeesi ja vilkaisen yhtä haavaa, joka on ymmärtääkseni syntynyt remmistä... Pitääkö paikkansa?

– Sinä haiset, hän sanoo Felicialle.

– Ei, en haise, Felicia vastaa ystävällisesti.

– Vittusi haisee happamalta, se haisee suolta ja suovedeltä, vanhalta...

– Nelson, Tommy keskeyttää. – Jutellaanko nyt jostain muusta? Mitäs sanot? Se olisi ainakin minusta hyvä ajatus.

Felicia tutkii Nelsonin verisen ranteen.

– Ennen kuin ne täyttävät kolmetoista, niiden vitut maistuvat hattaralle, potilas jatkaa ja kiskoo remmejä niin että ne natisevat.

Hän vaikenee äkisti, kun Felicia antaa hänelle pistoksen.

– Nelson, mitä pidit illallisesta? Eikö pannupihvi ollutkin tosi hyvää? Tommy kysyy.

– Freud kirjoittaa, että seksuaalinen halu roikkuu katosta ylös-alaisin kuin lepakko ja nuolaisee jokaista, Nelson sanoo hymyillen. – Ainahan voi väittää, ettei kieltä tunne, mutta siellä se on, koko ajan...

– Nuku hyvin, Felicia vastaa.

Löysää ulostetta valuu kumipatjalla Nelsonin reisien välistä, ohittaa hänen kelmeänharmaat jalkateränsä sängyn päässä ja putoaa lattialle.

2

Tommy seuraa Feliciaa ulos eristyshuoneesta jättäen potilaan sängylleen. Muut hoitajat ovat palanneet saliin. Molemmat näyttävät lopen uupuneilta. Felicia heittää lateksikäsineensä pois ja käskee hoitajia pesemään Nelsonin ja sitomaan haavan uudelleen.

– On täysikuu, toinen hoitajista huokaa.

– Potilas nukkuu seitsemään. Irrottakaa remmit, asettakaa anturimatot paikoilleen ja pitäkää hänet jatkuvassa valvonnassa, Felicia sanoo.

– Minä voin auttaa pesemään hänet, jos haluatte, Tommy ehdottaa.

– Kiitos, hoitaja sanoo yllättyneenä.

Felicia kävelee käytävän ovelle, kääntyy ympäri luoden Tommyyn huolestuneen katseen – kuin lapsi, joka pakottautuu olemaan rohkea, vaikka oikeastaan haluaisi nukkua vanhempien vuoteessa – ja poistuu sitten tarkkailuysiköstä.

Tommy ei kestäisi tuottaa Felicialle pettymystä. Muuten hän varmaan olisikin jo kertonut Felicialle, että puoli vuotta sitten hän ihastui erääseen potilaaseen.

Hänen itsensäkin on vaikea ymmärtää, miten asiat saattoivat mennä niin pitkälle.

Potilas oli nuori nainen, jonka hoito oli edistynyt Tommyyn avulla, ja vähitellen heidän välilleen oli kehittynyt yhä suurempi tunnetason luottamus.

Nainen oli pari kertaa suukottanut Tommya leikkisästi suulle.

Tommy sanoi, ettei hän saisi tehdä niin, mutta nainen nauroi ja sanoi, ettei vain voinut hillitä itseään.

Iso virhe tapahtui yhtenä iltana kolme kuukautta sitten.

Tommy oli aiemmin samana päivänä käynyt Alyssan luona, koska eksän suihkun viemäri ei vetänyt kunnolla.

Hän kohtasi porraskäytävässä Kenin, joka oli menossa salille. Tämä sanoi, että Alyssa oli alhaalla pesutuvassa, mutta ulko-ovi ei ollut lukossa.

Tommy soitti silti ovikelloa, odotti tovin ja meni sitten eteisen kautta olohuoneeseen.

Televisiossa pyöri seksivideo. Tommylta meni hetki tajuta, että siinä olivat Alyssa ja Ken, jotka olivat kuvanneet itseään. Alyssa oli kahareisin Kenin päällä yllään vain punaiset, läpinäkyvät rintaliivit.

Alyssa oli kiihottunut tavalla, jota Tommy ei ollut koskaan nähnyt heidän seurustellessaan.

Suu oli auki ja silmät pyörähtivät ympäri niin että valkuaiset näkyivät aina kun Ken liukui hänen sisäänsä.

Tommy meni kylpyhuoneeseen, puhdisti suihkun vesilukon tärisevin käsin, heitti roskakoriin isot hiustukot ja saippuan jäänteet ja kiiruhti pian ulos, ettei olisi joutunut kohtaamaan Alyssaa.

Hän ajoi kotiin ja voi pahoin. Hänen olisi pitänyt ilmoittautua sairaaksi ja jäädä kotiin, mutta sen sijaan hän otti viisitoista milligrammaa morfiinia ja lähti yövuoroonsa.

Osasto oli alimiehitetty kuten tavallista, ja Tommyn oli pakko vastata turvahälyttimen kutsuun yksin.

Hälytys oli tullut samalta nuorelta potilaalta, joka oli suukotannut häntä monta kertaa. Nainen oli erään välikohtauksen jälkeen sijoitettu uudestaan tarkkailuysikköön, mutta hänen vas- teensa lääkitykseen oli huono.

Tommy meni hänen huoneeseensa, irrotti remmit nilkoista ja ranteista, poisti hikisen lakanan ja vaihtoi puhtaat vuodevaatteet.

Potilas oli heikko ja tarvitsi apua märkien vaatteidensa riisumisessa ja peseytymisessä.

Alastomana hän oli kuin keijukainen.

Kun Tommy oli kuivannut hänet varovasti pyyhkeellä, nainen kapsahti yhtäkkiä hänen kaulaansa ja suuteli häntä syvään.

Tommy oli edelleen opioiditokkurassa, kun hän kantoi naisen sängylle.

Vakavat itsemurhayritykset olivat muun henkilökunnan vastuulla.

Keskushuoneessa tarkkailuikkunan toisella puolella oli autiota, eikä eristyshuoneissa ollut kameravalvontaa.

Kaikki peittyi johonkin pehmeään ja epätodelliseen, kun Tommy painautui naisen päälle.

Hän muistaa naisen lämpimän vaginan ja pienet lyhyet voihkaisut, omat epätoivoiset työntönsä ja jyskyttävän sydämensä sekä sen, miten korvat olivat tuntuneet olevan täynnä vettä.

Hän nousi jalat täristen, hoiperteli kauemmas ja jähmettyi pelosta.

Ennen kuin hän ehti pyytää anteeksi, nainen sanoi leveästi hymyillen, että halusi tehdä saman uudestaan, joka yö.

Jälkeenpäin ajateltuna Tommy ei pysty ymmärtämään, miten siinä niin pääsi käymään.

Hän on yrittänyt olla tekemisissä kyseisen potilaan kanssa mahdollisimman vähän, eikä hän ole tapahtuneen jälkeen ollut tämän kanssa kertaakaan kahden kesken. Hän harkitsee edelleen, että tunnustaisi tekonsa, mutta se tietäisi työpaikan menettämistä.

Tommy hakee lateksikäsineet, puhdistusaineet, roskapussit ja paperipyyhkeet ja seuraa kollegoita takaisin Nelsonin luo.

Nelson on jo nukahtanut ja kuorsata tuhisee.

Eristyshuoneessa on pistävä ulosteen haju.

He irrottavat remmit, ja naispuolinen kollega pesee ranteen haavan ja laittaa siihen laastarin.

Tommy ja kolmas hoitaja puhdistavat patjan, sälepohjan ja lattian ja pesevät sitten potilaan takapuolen ja reidet mahdollisimman huolellisesti.

Toisinaan, kun Tommy ei ole saanut unta moneen vuorokauteen, hän näkee Helixin yöllisillä käytävillä harmaanmustan demonin.

Se haluaa kiskoa hänet takaisin potilaan luo, toiveikkaasti hymyilevän pikku keijukaisen luo.

Silloin Tommy vaipuu jonkinlaiseen transsiin, ja hänen on lähes mahdotonta kääntää katsettaan pois.

Demoni on pitkä, sumea hahmo, joka koostuu miljoonista kuhisevista kärpäsistä.

Eristyshuoneen numero yksi nainen on alkanut taas parkua, joten hoitajat keräävät nopeasti tavaransa ja vievät roskapussit ulos.

– Meidän täytyy käydä hänen luonaan, miespuolinen kollega sanoo. – Mutta voisitko pitää Jasminia silmällä nelosessa vähän aikaa... Hän aikoo ilmeisesti käydä taas suihkussa.

– Okei, Tommy vastaa, vaikka oikeastaan hänellä olisi tauko.

Kollegat kiittävät ja avaavat parkuvan naisen oven.

Pestyään kätensä Tommy menee huoneeseen numero neljä ja huomaa Jasminin olevan jo yksinkertaisessa kylpyhuoneessa. Hän pysähtyy tarkkailuikkunan ääreen. Henkilökunnan puolella on sälekaihtimet, mutta niitä ei koskaan suljeta.

Jasmin seisoo suihkussa niin lähellä, että ellei lasia olisi välissä, Tommy voisi koskettaa häntä. Kuuma vesi höyryää ja on saanut naisen olkapäät punoittamaan.

Hänellä on lyhyet hiukset, itkuiset kasvot, pömppömaha, tummat, harmaantuvat häpykarvat ja painavat rinnat, joissa on suuret vaaleat nännipihat.

Hän ottaa annostelijasta jatkuvasti lisää saippuaa ja hinkkaa sitä jalkoväliinsä.

Jasmin oli ollut useita kertoja avohoidossa sen jälkeen, kun hänet oli kolmekymmentäviisivuotiaana joukkoraiskattu, mutta vuosi sitten hän tunkeutui erään nuorenparin asuntoon Gustavsbergissä ja kidutti heitä seksuaalisesti useiden päivien ajan, kunnes molemmat lopulta kuolivat verenvuotoon.

Kun hän tajuaa, että häntä tarkkaillaan, hän kääntyy pois päin ikkunasta. Selässä ja takamuksessa näkyy syviä raapimisjälkiä.

Hän pumpppaa aina vain enemmän saippuaa käteensä. Lattiakaivo ei ehdi vetää kaikkea vaahtoavaa vettä.

– Sujuuko hyvin? kysyy hoitaja, joka on ilmestynyt Tommyn taakse.

– Hän peseytyy. En usko, että hän pystyy lopettamaan, Tommy vastaa ja suoristaa lippalakkiaan.

– Niin. Me menemme hänen luokseen.

– Hyvä.

– Kiitos kaikesta avustasi, hoitaja sanoo.

– Eipä mitään, Tommy vastaa.

Hän lähtee tarkkailuysiköstä ja ryhtyy kävelemään pitkin pimennettyä käytävää, jonka varrella on potilashuoneiden suljettuja ovia.

Vaaleanpunaiset sandaalit narisevat matolla.

Hän on yrittänyt selittää kaikille, että ne olivat mustat siinä myyntikuvastossa, jonka perusteella hän sandaalinsa tilasi.

Tavallisesti käytävillä liikkuu paljon henkilökuntaa tähän aikaan, kun kaikkien täytyy rauhoittua ennen nukkumaanmenoa.

Mutta nyt on hiljaista, aivan liian hiljaista tälle osastolle.

Tunnelma muistuttaa sitä merkkillistä tyhjyyttä, jonka voi joskus aistia ennen ukkosmyrskyä, kun maailma vetää henkeä ja linnut lopettavat laulunsa.

Hän muistelee Felician katsetta juuri ennen kuin tämä hävisi käytävään. Tuntui kuin Feliciallakin olisi ollut pahoja aavistuksia.

Himmeä yövalaistus heijastuu lattiasta sinisenä.

Tommy huomaa käytävän nurkassa hiusten ja villakoirien seassa omituisen pienen tähden, joka on tehty kasvien varsista ja ohuista juurista.

Jostain kuuluu staattista sähköä muistuttavaa vaimeaa rätinää, sellaista jonka kuulee, kun vetää paidan pään yli.

Tommysta tuntuu kuin hän olisi joutunut aukkoon todellisuudessa.

Ehkä hän avasikin väärän oven poistuessaan tarkkailuysiköstä ja astui toiseen, samansuuntaiseen käytävään.

Pohjaan palaneen ruoan käry käy hänen sieraimiinsa ja saa hänen ajantajunsa horjahtamaan.

Kymmenen metrin päässä käytävä kääntyy suorassa kulmassa ja jatkuu sitten vielä kaksikymmentä metriä henkilökunnan tiloihin.

Tommy huomaa valpastuneensa.

Selkäpiitä karmii – hänestä tuntuu, että harmaa demoni on nyt lähellä. Hän pysähtyy ja kääntyy ympäri.

Hän räpyttelee silmiään ja yrittää tarkentaa katsettaan.

Hämärässä, keijukaisen suljetun oven yläpuolella, erottuu kiemurtelevaa liikettä.

Lukon metalliosat välähtävät.

Takaa tulee lepattavaa valoa, ja Tommy kääntyy taas ympäri kuin unessa.

Kaikki on kuten pitääkin.

Hän ei enää ole varma, näkikö hän valoa oikeasti.

Yhden potilaan ovi on raollaan, ja Tommy kävelee sen luokse, painaa kiinni ja kokeilee kahvaa. Se ei ole mennyt lukkoon, joten hän työntää ovea lujempaa, mutta sitten hän huomaa sivummalla valonloistetta.

Pieniä hehkuvia hiukkasia kimmeltää ilmassa käytävän perukoilla, juuri ennen kuin käytävä kääntyy vasemmalle.

Tommy sydän alkaa lyödä nopeammin.

Hän tarttuu henkilöhälyttimeen ja astelee varovasti eteenpäin.

Uusia häilyviä valopilkkuja liittyy aikaisempien seuraan, ja Tommy mieleen juolahtaa Sally, jolla on tulikärpäsiä päässään.

Palaneen käry on vahvistunut.

Ilma kuhisee nyt pieniä pyöriviä kipinöitä.

Tommy saapuu käytävän kulmalle ja pysähtyy.

Lukuun ottamatta vaimeaa rätinää on täysin hiljaista.

Hän vetää henkeä, jatkaa kulman ympäri ja parahtaa pelosta.

Keho täyttyy adrenaliinista.

Hehkuvia hiukkasia leijailee häntä kohti.

Käytävän perällä, muutaman askeleen päässä henkilökunnan tiloista, roihuaa suuri soihtu.

Lattialla on palava ihminen, joka on langennut polvilleen.

Liekit kurottavat korkeuksiin valtavalla voimalla.

Välikatto on jo syttynyt tuleen.

Näyttää kuin ihmisen ympärille olisi kietoutunut palava käärme.

Hiukset loimuavat, suu on ammollaan.

Hän huutaa hirvittävässä kivuissa, vaikka mitään ei kuulu.

Tommy painaa henkilöhälytintä ja huomaa nyt, että palava ihminen on Felicia. Verta valuu hänen nenästään, ja posket ovat mustuneet. Toinen käsivarsi on vääntynyt omituiseen asentoon jänteiden supistuessa. Hän huojuu rätisten ja kaatuu sitten hitaasti kyljelleen liekkien nielaisemana.

Lukitut ovet suojelevat ulkomaailmaa. Sisällä olet omillasi.

Suljetulla oikeuspsykiatrisella osastolla lääkäri palaa kuoliaaksi keskellä yötä. Kun samalla osastolla tapahtuu toinenkin kuolema, keskusrikospoliisiin palannut Saga Bauer ottaa vastaan tehtävän, josta kukaan ei saa tietää. Saga soluttautuu potilaaksi Ruotsin vaarallisimpien rikollisten joukkoon. Hänen ainoa yhteytensä ulkomaailmaan on komisario Joonas Linna.

Jossain osaston lukittujen ovien takana piileskelee Kuningatar. Hänellä on hovinsa mutta myös kiittämättömiä alamaisia – ja uusia uhreja syntyy ennennäkemätöntä tahtia.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6697-8

Kannen kuva: Hummingbirds